

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Taula de contingut

Una festa musical El Punt Avui - 16/05/2018	3
Saber culminar La Vanguardia - Catalán - 16/05/2018	4
EL TOP 3 Time Out Barcelona - 17/05/2018	5
Una mostra traça al Palau la trajectòria de Ros Marbà El Punt Avui - 16/05/2018	6
ELS IMPERDIBLES Time Out Barcelona - 17/05/2018	7
Explicar amb versos la diversitat urbana Ara - 16/05/2018	8
La ciudad y el espacio urbano protagonizan el La Razón Cataluña - 16/05/2018	9
La ciudad, un poema El País Edición Cataluña - 16/05/2018	10
Poemes d'adolescència La Vanguardia - Catalán - 16/05/2018	11
Ost no e representa El Periódico de Catalunya - Catalán - 16/05/2018	12

16 Mayo, 2018

Críticaclàssica

Oriol Pérez Treviño

Una festa musical

La creació de HaydnDirector: William Christie
Palau de la Música, 14 de maig

La interpretació de l'oratori *La Creació*, (1798) de Franz Joseph Haydn (1732-1809), és, sempre, una festa musical. Si a la interpretació afegim la presència del cor i l'orquestra de Les Arts

Florissants de William Christie, la festa s'engrandeix fins a graus superlatius. I això és el que es va poder viure al Palau de la Música, dilluns, en el darrer concert de la residència dels esmentats equips musicals de Christie, que, en anteriors temporades, havien portat a la sala modernista potents versions de la

Missa en si menor BWV 232, de J.S.Bach, i *El Messies*, de G.F.Händel.

Amb molt bon criteri, William Christie i Víctor García de Gomar, artífex de la programació al Palau, van triar, per a aquest darrer concert de la residència, l'esmentat títol haydnià, que, tanmateix, cal comprendre com la res-

posta de Papà Haydn a l'audició realitzada, durant la seva estada a Anglaterra, d'alguns oratoris händelians. A partir d'aquí, la història és prou coneguda.

Haydn, després d'una prodigiosa i reconeguda carrera compositiva, va signar, al final d'aquesta, una de les pàgines referencials de la història de la música occidental.

Escotar aquesta obra amb instruments originals i

criteris històrics ens permet d'escotar-la amb colors tímbrics pròxims als que van sonar en les estrenes vieneses de 1798 (privada) i 1799 (pública), però també conèixer la visió i els enfocaments interpretatius del director nord-americà.

Christie en va realitzar una versió lluminosa, exultant, en què va permetre fer brillar les forces corals i orquestrals i, a la vegada, fer-nos adonar de les es-

mentades arrels i influència händeliana de l'obra. Un reeixit trio de solistes, en què va sobresortir la sublim soprano Sandrine Piau, va acabar de formalitzar la festa musical que, segons el mateix Haydn, no havia estat composta per ell sinó per una potència superior. Encara avui, versions com la de dilluns de Les Arts Florissants ens porten al territori de l'inefable. ■

CRÍTICA DE CLÀSSICA

Saber culminar

Les Arts Florissants

Obra: Die Schöpfung (Haydn)
Director: William Christie
Solistes: Sandrine Piau, soprano; Hugo Hymas, tenor, i Alex Rosen, baix
Lloc i data: Palau de la Música (14/V/2018)

JAUME RADIGALES

Amb la interpretació de *Die Schöpfung* (La Creació), l'oratori més cèlebre i reeixit de Franz Joseph Haydn, culmina William Christie el cicle oratorial de Palau 100, després de lloades interpretacions de la *Missa en si menor* de Bach i del *Messies* de Händel.

La partitura haydniana, revestida d'optimisme i d'un impuls vital encomanadís i vigorós, és una pàgina de grans dificultats, tant per als solistes com per al cor i l'orquestra. William Christie, que treballa amb el seu equip habitual, va exhibir el resultat d'una tasca minuciosa davant de Les Arts Florissants. I, si el passatge inicial destinat al caos va patir algun desajust deixant sentir alguna nota en fals, a partir de l'esclat lumínic subratllat pel cèlebre acord en do major les coses van anar a més.

La feina cohesionada de les seccions orquestrals i el rendiment coral, especialment a la segona i tercera parts, van deixar empremta en la lectura d'aquesta *Schöpfung* que, a més, va aplegar un públic nombrós al Palau de la Música Catalana, lliurat a la causa i amb ovacions generoses al conjunt francès.

El capítol solístic va ser menys llaminer, tot i la veu espúria de la soprano Sandrine Piau, excel·lent en totes les seves intervencions i amb les agilitats de la part de l'arcàngel Gabriel molt ben resoltes. Correcte va ser el tenor Hugo Hymas en la pell d'Uriel i veu massa jove la del baix Alex Rosen com a Rafael i Adam.●

EL TOP 3

Clàssica

Winterreise

Versió del *Viatge d'hivern* de Schubert amb el contratenor (!) Xavier Sabata de solista. Un dels cicles de cançons més impressionants, en la veu plena de matisos d'un dels contratenors més destacats de l'actualitat, al costat de Francisco Poyato, un dels grans pianistes i pedagogs del lied de casa nostra.

→ L'Auditori. M: Marina. Dijous 17. 20 h. 28 €.

Plácido Domingo

Mite vivent de la lírica, el tenor madrileny de 77 anys torna al teatre de la Rambla per oferir un recital, amb la soprano Ana María Martínez i l'Orquestra Simfònica del Liceu, que dirigirà Ramón Tebar. El repertori inclou des de música barroca fins a peces contemporànies.

→ Gran Teatre del Liceu. M: Liceu. Diumenge 20. 18 h. 11-223 €.

Beethoven heroic

La Simfònica del Vallès continua amb la seva temporada al Palau amb un programa on interpretaran el *Concert per a piano i orquestra núm. 5* (amb Paul Lewis com a solista) i la *Simfonia núm. 3, Heroica*, les dues de Beethoven. Obrirà el concert *Lincoln*, de John Williams.

→ Palau de la Música. M: Urquinaona.

Dissabte 19. 19 h. 18-72 €.

Una mostra traça al Palau la trajectòria de Ros Marbà

Redacció

BARCELONA

Més de vuitanta documents, entre fotografies, algunes d'inèdites, contractes artístics, correspondència, programes de concerts i partitures originals, integren l'exposició *Antoni Ros Marbà. 80 anys vivint de la música*, que es va inaugurar ahir al Palau de la Música. Amb aquesta mostra es tanquen els actes commemoratius que la institució barcelonina ha dedicat al mestre amb motiu del seu 80è aniversari i que ha comportat que s'hagin fet tres concerts i una conversa oberta. Ros Marbà, que ha viscut alguns dels èxits més importants de la seva carrera al Palau, està considerat "un nom fonamental de la cultura de les darreres dècades", amb nombrosos premis en el seu poder. L'exposició, que es podrà visitar gratuïtament fins al pròxim 20 de juliol al Foyer, s'ha dividit en set àmbits, en els quals es repassen des dels seus inicis professionals fins a l'actualitat. Especialment, es posa en relleu "la intensa vida artística que ha protagonitzat al capdavant d'una gran quantitat d'orquestrades a Europa, Amèrica o Àsia, i havent dirigit grans solistes de relleu nacional i internacional". L'exposició inclou documents i imatges del fons del director català, que recentment ha cedit el material en dipòsit al Centre d'Estudis de Documentació de l'Orfeó Català (Cedoc). ■

ELS IMPERDIBLES

Tres coses que has de fer aquesta setmana

Jethro Tull, encarnats en el lideratge d'Ian Anderson, celebren 50 anys: reviviu el seu cançoner el dt. 22 al Palau de la Música dins del Festival Mil·lenni: clatellades poètiques de folk, jazz i hard-rock a la intolerància.

Gràcia ja no és el barri del xauarma: ho certifiquen les **Jornades Gastronòmiques**, en les quals llocs com el Lluritu (foto), la Xula Taperia, La Pubilla o el Petit Capet fan menús tancats a preus interessants. Fins al 4 de juny.

Recordeu els fanzins? El dv. 18 i el ds. 19 el festival **Revuelta en el Còmic** al MACBA celebrarà el potencial subversiu de la vinyeta independent d'ara, amb tallers, conferències i fins i tot concerts i DJs.

LITERATURA

Explicar amb versos la diversitat urbana

El Palau de la Música acull aquesta nit el 34è Festival Internacional de Poesia de Barcelona

JORDI NOPCA
BARCELONA

Fa més de tres dècades que el Festival Internacional de Poesia de Barcelona ofereix, un cop a l'any, un dels recitals més multitudinaris de la ciutat. Aquesta nit, a partir de les 21 h, el Palau de la Música congrega més d'un miler de seguidors de la poesia, que escoltaran cinc propostes de llocs i abast molt diversos, agermanades en aquesta ocasió perquè les obres dels participants "estableixen una hermenèutica amb el territori i s'identifiquen amb les ciutats", comenta Àngels Gregori, codirectora del festival juntament amb Mireia Calafell. Recitaran Maria Cabrera, Hollie McNish, Najwan Darwish, Marta Ana Diz i Adam Zagajewski, i l'acte comptarà amb la direcció escènica i coreografia de Marina Mascarell.

L'única poeta catalana d'aquesta edició és Maria Cabrera. Nascuda a Girona el 1983, va guanyar el premi Carles Riba amb el seu tercer llibre de poemes, *La ciutat cansada* (Proa, 2017). "Les paraules a vegades es poden convertir en presons del sentit –explica l'autora–. Inten-

to mostrar la relació entre el dedins i el defora, entre la desamparança que sento i com es relaciona amb l'entorn". Al Palau, Cabrera llegirà, entre altres poemes, *Disposició natural*, on comença parlant del "vent que inclina els arbres / com la set les persones" i arriba fins a sota de les Rambles, on a dins de les clavegueres "inquieta i mou les rates".

La britànica Hollie McNish també va néixer el 1983. "Em costa parlar del que escric perquè no estic

Drets, Àngels Gregori, Marta Ana Diz, Maria Cabrera, Hollie McNish, Adam Zagajewski i Najwan Darwish. Assegudes, Marina Mascarell i Mireia Calafell.

PEP HERRERO / ICUB

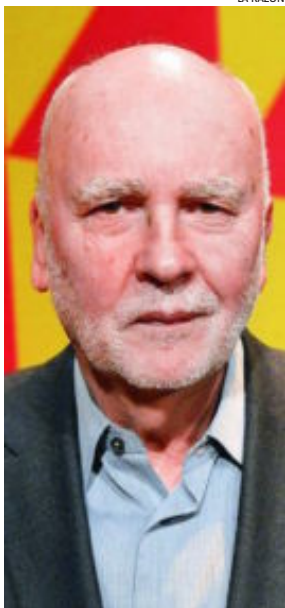
gaire segura del que voldria dir –admet–. Quan tinc necessitat d'expressar-me ho faig escrivint. No soc una poeta que explori totes les possibilitats del llenguatge. De fet, hi ha lectors que m'han dit que el que escric és vulgar i bàsic, però faig el que sento". McNish fa gires per presentar cadascuna de les seves novetats, que contenen versos com aquests: "En general els immigrants aporten més que no resten". Adam Zagajewski, que va rebre el premi Prin-

cesa d'Astúries el 2017, és un dels grans referents contemporanis gràcies a llibres com *Terra del foc*, *Antenas* i *Dos ciudades*. "Els poetes són presocràtics. No entenen res", afirma al seu últim volum, *Asimetría* (Acantilado, 2017). "La poesia mostra les tensions entre l'art i la bellesa, és l'art de la contradicció", recorda l'escriptor polonès.

Najwan Darwish treballa des de Jerusalem, "una ciutat entre perduda i robada des de la creació de l'Estat d'Israel ara fa 70 anys". Per a Darwish, que ha publicat llibres com *Nada más que perder* (Valparaíso, 2016), el poeta "treballa el llenguatge, la geografia i la història". Precisament per fugir d'un episodi fosc de l'Argentina, la dictadura militar de la segona meitat dels 70, Marta Ana Diz es va instal·lar als Estats Units, on després d'anys de dedicar-se a la docència universitària va debutar amb *Long island notebook* (2009). A partir del 2010 va recuperar el castellà amb *Sin cazador, los ciervos*. "El que importa en poesia no són els grans temes, que sempre són els mateixos (l'amor, el viatge, la mort, la pèrdua), sinó el que no es pot dir, el ritme, allò que acostava els versos a la música", afirma. ■

LA RAZÓN

El poeta polaco Adam Zagajewski

La ciudad y el espacio urbano protagonizan el Festival Internacional de Poesía de Barcelona en el Palau

L. R. - Barcelona

El 34 Festival Internacional de Poesía de Barcelona reunirá este miércoles en el Palau de la Música Catalana a cinco poetas internacionales en una impactante velada que reflexionará sobre la noción de ciudad y el espacio urbano como lugar con el que establecer nuevas dialécticas poéticas, y que contará con una coreografía de la bailarina Marina Mascarell. Según las dos directoras de esta edición, Àngels Gregori y Mireia Calafell, el festival dará a voz a cinco poetas que tratarán cuestiones como el desarraigo, el cuestionamiento de la identidad, el concepto de retorno, el

viaje y las migraciones desde la noción de ciudad.

En esta noche mágica participarán la catalana Maria Cabrerá, el palestino Najwan Darwish, la argentina Marta Ana Diz, la inglesa Hollie McNish y el polaco Adam Zagajewski, cuyas obras «establecen una dialéctica concreta con distintos territorios, especialmente en el caso de Darwish con Palestina y de Zagajewski con Polonia», según las directoras del certamen.

Para Gregori y Calafell, el «magnetismo frágil y contundente» de la poesía de Cabrera, así como la contraposición y la nostalgia entre la ciudad de origen y la de destino que trata

la obra de Ana Diz, nacida en Buenos Aires y actualmente residente en Estados Unidos. Las directoras también remarcaron que la cuestión de la migración y la multiculturalidad que aborda la poesía de McNish «reflexiona sobre las lenguas que habla una ciudad y a cuáles les da voz», además de preguntarse de quién es la calle y cuáles son los recorridos que las urbes permiten realizar a sus ciudadanos.

De la obra de Darwish y Zagajewski las directoras destacaron su potente denuncia política, tanto en el caso de Darwish, de quien aseguran que «escribe desde la herida para reivindicar la libertad», algo que tam-

bién ocurre en el caso de Zagajewski.

Un poeta inspirado

Darwish aseguró ayer que siempre ha actuado como un historiador «que realiza un seguimiento de las ciudades heridas, viviendo colonizado por gente que día y noche trabaja para eliminar las huellas que vas dejando», reivindicando la poesía como la única ciudad posible. La velada contará con una coreografía diseñada por Marina Mascarell que «intentará mostrar la conexión entre danza y poesía», y que estará interpretada por las bailarinas Eli Cohen y Maud de la Purificación.

De izquierda a derecha, de pie: Àngels Gregori, Marta Ana Diz, Maria Cabrera, Hollie McNish, Adam Zagajewski y Najwan Darwish. Sentadas, Marina Mascarell y Mireial Calafell. / PEP HERRERO

La ciudad, un poema

La urbe como desarraigo o refugio, hilo del XXIV Festival Internacional que cierra hoy en el Palau la Barcelona Poesía

CARLES GELI, **Barcelona**

La ciudad como lugar de desarraigo, faltado de patria y vínculos; o como identidad; o como lugar de huida y posterior retorno; o como refugio de un desplazamiento; o como territorio de preguntas; o, más sencillamente, como encarnación de un cansancio... Todas esas miradas o sensaciones sobre la urbe funcionan como hilo conductor de los versos de los cinco poetas que conforman el cartel del ya XXIV Festival Internacional de Poesía de Barcelona, que se celebra esta noche en el Palau de la Música y que pone el broche final a Barcelona Poesía, la semana dedicada al género organizada por el Consistorio, bajo la dirección de Mireia Calafell y Àngels Gregori.

"La ciudad me produce una sensación carcelaria: proyecto dudas y desamparos en esa estructura externa, en ese paisaje exterior, que en cambio me sirve para mirarme adentro", se definía ayer mismo Maria Cabrera (Girona, 1983), hoy voz claramente al alza: la autora de *La ciutat cansada* (2017, premio Carles Riba) es ella misma rapsoda de grupos como Vladivostok o El Pèsol Feréstec, mientras Los Manel o Silvia Pérez Cruz han muscado sus poemas.

Quizá porque nació en Buenos Aires (1942) y desde las primeras dictaduras militares fijó su residencia en EE UU, la argentina Marta Ana Diz prefiere (espera estar haciendo, en realidad) pensar su vida "como extranjería, no como exilio: es la condición del arte ser extranjero", sostiene, porque cree que "el hábito, la costumbre, se lo come todo", fagocitación imposible si uno no vive estable. "Me prenden dos o tres palabras, un ritmo...", dice sobre la génesis de su poesía (*Piedras rosadas*); "poetisa de los finales perfectos", como la define

Las historias negligidas del bardo palestino

"La poesía es la única ciudad posible para un poeta", dice con una sonrisa triste el palestino nacido en 1978 en Jerusalén Najwan Darwish, poeta y periodista, con su obra (*Nada más que perder; No eres poeta en Granada...*) traducida a más de 20 idiomas, quinto bardo invitado hoy al festival Internacional de Poesía de Barcelona. No puede poner otro rostro: no hace ni 24 horas de la matanza de más de medio centenar de compatriotas por parte de Israel tras las protestas por el traslado de la embajada judía a Jerusalén. Ruinas, bombas, refugiados o expulsiones pespuntean sus versos. "Haifa o Jaffa ahora son colonias, no ciudades; es una experiencia singular vivir colonizado... Los poetas buscamos historias negligidas por los otros. Esas historias, el lenguaje y la geografía conforman la razón de ser de un poeta".

Francisco Brines, sobre la urbe lo tiene claro: "Nunca se puede volver: la ciudad siempre es otra porque tú eres otro; eso de volver queda lindo para el tango".

Hollie McNish (Reading, Reino Unido, 1983) nunca ha vivido en una gran ciudad, pero su lírica recoge la vida en gueto o las quejas de sus compatriotas por la apertura de tiendas por paquistaníes o chinos o el impacto de la publicidad: transita por ella. "Escribir poesía es mi forma de diario personal; no tengo un léxico extenso, mi poesía es

normal, simple, como sólo puede serlo cuando escribes para ti; cuando eso no guste, buscaré otro trabajo", asegura con un hilo de voz quien, en cambio, ha obtenido en su país, desmintiéndola, el prestigioso premio Ted Hughes por su libro de memoria poética *Nobody Told Me*.

Danza, ruidos y voces

Sencilla también parece la poesía del polaco Adam Zagajewski (1945, Lwów, hoy Ucrania), candidato al Nobel. Pero es engañoso: busca, como dicen Calafell y Gregori, "el peso de la vida, quizá porque ha perdido dos patrias, pero porfiaba por una tercera, la poesía es su país y su ciudad". Un tiempo creyó, al principio, que "la poesía se basaba en la política, pero era un campo muy limitado y lo dejé; ahora he vuelto por el lamentable gobierno ultranacionalista en el poder hoy en mi país", dice. En cualquier caso, entiende la poesía como "el arte de la contradicción, cómo árboles o pájaros, la naturaleza, convive con la urbe... esa tensión entre mal y belleza, la crueldad cotidiana... el sufrimiento no tiene fronteras... Mi máxima ambición es no perder los límites de esta contradicción", deja caer con ritmo lento, casi cansino, y más de una vez con los ojos cerrados, el autor de *Asimetría*.

"No quería trasponer un espectáculo sino crear uno propio, quería ver cómo la ciudad escribe el cuerpo, como esa marabunta de sonido y gente muchas veces no deja oír a ti mismo demasiado bien", comenta Marina Mascarell, encargada de la dirección escénica y de la coreografía del Festival. Esta vez, parecen todas voces demasiado fuertes como para que la ciudad pueda ahogarlas.

16 Mayo, 2018

Poemes d'adolescència

EL MIRADOR

Magi Camps

Què li preocupa a un adolescent? Què vol dir *nosaltres*? Es pot fugir? Es poden comptar les estrelles? Si algú no ens agrada li podem dir que és com "el wifi amb una ratlleta", "les vores de la pizza que ningú no es menja", "la menstruació" o "la teletienda"?

Tot això i moltes coses més ho van performar ahir, a l'espai de creació de la Fabra i Coats, els nans que durant tot el curs han

preparat *Orgull de classe / En residència, creadors als instituts de Barcelona*.

Alumnes i docents dels instituts barcelonins de secundària Josep Comas i Solà, Narcís Monturiol i Milà i Fontanals, a càrrec d'Anna Pantinat, Martí Sales i Maria Arnal, respectivament, van presentar el seu treball poètic, però també musical i de moviment. Canalla dels barris de Trinitat Vella, Montbau i el Raval van dialogar amb els poetes i van fer les seves pròpies creacions.

Ara sonava un xilòfon, ara un theremin (un "instrument electròfon que utilitza un sistema

ANA JIMÉNEZ

Els alumnes van oferir música, performance i, sobretot, poesia

d'ones hertzianes i té cinc octaves, en el qual el so es regula amb la mà mitjançant una antena vertical i una altra d'horitzontal", segons definició del Termcat). Encabats hi incorporaven un looper,

un aparell que repeteix la veu, la multiplica i l'allarga.

Ara feien una coreografia, ara proclamaven el dia que van néixer i fins i tot feien cant coral amb les dates dels seus natalicis. "Una

experiència molt enriquidora", en paraules dels poetes en cap, plena d'accents de tot el món. Cal remarcar que aquests tres instituts tenen alumnes de famílies arribades de tot arreu.

El programa En Residència busca precisament crear teixits i complicitats, "a través de metodologies diverses, un corpus de jocs, melodies i textos, creats de manera compartida", per presentar-los en aquest espectacle "in-sòlit i atrevit", diu el fullet.

A la nit va ser el torn de l'asturià Rodrigo Cuevas, "el rei de l'electrocuplé", que, expressant-se en bable i castellà, es va posar *El mundo por montera*.

Avui es tanca l'edició actual de Barcelona Poesia amb el 34è Festival Internacional de Poesia. Al Palau de la Música se sentiran les veus de Maria Cabrera, Najwan Darwish, Marta Ana Diz, Hollie McNish, Adam Zagajewski i la coreògrafa Marina Mascarell.●

Vostè no em representa

Senyor Torra, vostè no em representa, perquè encara que em considero un demòcrata, vostè no es mereix ser representant de res ni de ningú. Vostè és una estafa més del desastrós procés que van començar uns altres estafadors. I qui li escriu va ser tota la vida un convergent que va quedar orfe de partit després del paperot de la refundació; que es va deixar l'ànima advertint contra la submissió als antisistema de la CUP. Un d'aquells que van votar per últim cop, després de no tremolar-nos la veu a l'hora de repudiar els Pujol, el cas *Palau* i el 3%, amb una gran resignació el senyor Mas, que també ens va estafar i es va sotmetre a la CUP, deixant-nos com a pre-

sident el senyor Puigdemont.

No, vostè no em representa ni a mi ni als milers de persones que vam haver d'apartar-nos per no ser impregnats per l'olor de l'odi, submissió i insensatesa que va començar a desprendre el famós procés. No, no em representa, però no faci conjectures, tampoc no em representen els polítics incendiaris com García Albiol; ni els que van enaltir els policies que van venir a pegar a ciutadans perillosament armats; ni els policies violents que van obeir les ordres infames d'algú que no és millor que vostè; ni els que no accepten la democràcia i es pensen que es pot utilitzar la justícia per ficar a la presó uns polítics i deixar fora familiars de la reialesa i altres polítics.

No em representa ni vostè ni els que es creuen déus per decidir amb quants diners ha de sobreviure un pensionista i permeten que s'esclavitzin treballadors. No em representen els morats, ni els vermells, ni els taronges ni els blaus. Només em representa l'esperança que un dia la societat es deixi d'odi, entenguem que només acceptant la diferència com una cosa enriquidora podrem evitar que en aquest país acabi de passar el que ja passa en alguns països europeus.

**Lluís Manel
Ramírez**

'Coach'.
Vilanova i la Geltrú